ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД міста КИЄВА

01030, м.Київ, вул.Б.Хмельницького,44-Б тел. 284-18-98

Р І Ш Е Н Н Я
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

Справа № 910/23751/13 17.03.14

За позовом приватного підприємства "ДЖЕПАРТС"
до товариства з обмеженою відповідальністю "СОВАНТРАНС"
про стягнення 9.644,24 грн.

Суддя Балац С.В.

Представники:

позивача: Синицький В.А. - за довіреністю від 25.11.2013 № б/н;
відповідача: не з'явилися.

О Б С Т А В И Н И С П Р А В И :

Приватне підприємство "ДЖЕПАРТС" звернулося до Господарського суду міста Києва із позовом до товариства з обмеженою відповідальністю "СОВАНТРАНС" про стягнення з останнього заборгованості в сумі 9.644,24 грн.

Суть спору: позивач свої вимоги мотивує тим, що відповідачем порушено грошове зобов'язання за договірними правовідносинами з поставки товару, які виникли між сторонами спору шляхом усних домовленостей. Отже, як вказує позивач, останнім поставлено відповідачеві товар на суму 9.482,14 грн, який відповідач отримав, проте не оплатив.

Таким чином, на підставі наведених вище обставин, позивачем заявлено позовну вимогу про стягнення з відповідача основної заборгованості в сумі 9.482,14 грн, також 3 % річних в сумі 162,10 грн. Крім того, позивачем заявлені вимоги про покладення господарських витрат, пов'язаних із оплатою судового збору та послуг адвоката на відповідача.

Ухвалою Господарського суду міста Києва від 11.12.2013 прийнято позов приватного підприємства "ДЖЕПАРТС" до розгляду та порушено провадження у справі № 910/23751/13.

Ухвалою від 27.01.2014 Господарський суд міста Києва, за клопотанням повноваженого представника позивача, продовжив строк розгляду спору в порядку, передбаченому ст. 69 Господарського процесуального кодексу України.

Винесені судом ухвали у даній справі надсилалися відповідачеві на адресу його місцезнаходження, яка відповідає відомостям, внесених до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців. Більш того, у матеріалах даної справи містяться повідомлення поштового зв'язку про вручення уповноваженим представникам відповідача поштових відправлень суду. Таким чином, враховуючи викладене, відповідач, у розумінні ст. 64 Господарського процесуального кодексу України, повідомлений судом про дату, час і місце розгляду справи належним чином.

Відповідач свого представника в жодне судове засідання не направив, обґрунтованих пояснень з цього приводу до суду від відповідача не надходило.

Крім того, відповідач правом наданим ст. 59 Господарського процесуального кодексу України не скористався, відзиву на позов від останнього до суду не надійшло. Таким чином, відповідно до положень статті 75 Господарського процесуального кодексу України, справа розглядається за наявними в ній матеріалами.

В судовому засіданні 17.03.2014 судом оголошено вступну та резолютивну частини рішення.

Заслухавши доводи повноважного представника позивача по суті даного спору та дослідивши наявні докази у матеріалах даної справи, Господарський суд міста Києва, -

В С Т А Н О В И В :

Приватним підприємством "ДЖЕПАРТС" (далі - позивач) 11 квітня 2013 року виставлені товариству з обмеженою відповідальністю "СОВАНТРАНС" такі рахунки-фактури на оплату товару, загальна сума яких складає 9.482,14 грн, а саме: № 151 на суму 2.454,06 грн; № 152 на суму 2.428,08 грн; № 153 на суму 4.600,00 грн (засвідчені копії вказаних рахунків наявні у справі, а їх оригінали оглянуті судом у судових засіданнях).

31 травня 2013 року позивачем поставлено, а відповідачем отримано товар загальною вартістю 9.482,14 грн, що підтверджується такими видатковими накладними, які підписані представником відповідача і скріплені відбитками печатки останнього, а саме: № 170 на суму 2.454,06 грн; № 171 на суму 2.428,08 грн; № 172 на суму 4.600,00 грн (засвідчені копії вказаних накладних наявні у справі, а їх оригінали оглянуті судом у судових засіданнях).

Підставами виникнення цивільних прав та обов'язків, відповідно до статті 11 Цивільного кодексу України є, зокрема, договори. Договором є домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків.

Згідно з частиною 1 статті 202 Цивільного кодексу України правочином є дія особи, спрямована на набуття, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків.

Положенням статті 205 Цивільного кодексу України визначено, що правочин може вчинятися усно або в письмовій формі. Сторони мають право обирати форму правочину, якщо інше не встановлено законом. Правочин, для якого законом не встановлена обов'язкова письмова форма, вважається вчиненим, якщо поведінка сторін засвідчує їхню волю до настання відповідних правових наслідків.

Господарський договір за загальним правилом викладається у формі єдиного документа, підписаного сторонами та скріпленого печатками. Допускається укладення господарських договорів у спрощений спосіб, тобто шляхом обміну листами, факсограмами, телеграмами, телефонограмами тощо, а також шляхом підтвердження прийняття до виконання замовлень, якщо законом не встановлено спеціальні вимоги до форми та порядку укладення даного виду договорів (ст. 181 Господарського кодексу України).

Статтею 638 Цивільного кодексу України та частиною 2 статті 180 Господарського кодексу України визначено, що договір є укладеним, якщо сторони в належній формі досягли згоди з усіх істотних умов договору. Істотними умовами договору є умови про предмет договору, умови, що визначені законом, як істотні або є необхідними для договорів даного виду, а також усі ті умови, щодо яких за заявою хоча б однієї із сторін має бути досягнуто згоди.

Факт виставлення відповідачеві рахунків і отримання останнім товару на підставі вказаних вище видаткових накладних свідчить про виникнення між сторонами спору договірних правовідносин з поставки товару, укладеного останніми у спрощений спосіб, відтак, в силу ст. 712 Цивільного кодексу України, істотними умовами договору поставки є предмет (товар) і ціна, які узгоджені сторонами спору у названих вище рахунку та накладній.

Згідно зі статтями 11, 509 Цивільного кодексу України договір є підставою виникнення цивільних прав і обов'язків (зобов'язань), які мають виконуватися належним чином і в установлений строк відповідно до вказівок закону, договору (ст. 526 Цивільного Кодексу України), а одностороння відмова від виконання зобов'язання не допускаються (ст. 525 Цивільного кодексу України).

Приписами частин 1, 2 ст. 712 Цивільного кодексу України передбачено, що за договором поставки продавець (постачальник), який здійснює підприємницьку діяльність, зобов'язується передати у встановлений строк (строки) товар у власність покупця для використання його у підприємницькій діяльності або в інших цілях, не пов'язаних з особистим, сімейним, домашнім або іншим подібним використанням, а

покупець зобов'язується прийняти товар і сплатити за нього певну грошову суму. До договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не випливає з характеру відносин сторін.

Спір між сторонами судового процесу виник внаслідок порушення відповідачем грошового зобов'язання за договором поставки укладеного сторонами у спрощений спосіб, відповідач оплату отриманого ним товару на підставі видаткових накладних від 31.05.2013 №№ 170, 171, 172 на користь позивача не здійснив, що призвело до виникнення у відповідача перед позивачем заборгованості в сумі 9.482,14 грн.

Відповідач факт наявності і розмір заборгованості визнав, про що свідчить підписаний з боку останнього і скріплений відбитком його печатки Акт звірки взаємних розрахунків, складений сторонами спору станом на 30.09.2013.

18 жовтня 2013 року позивачем надіслано відповідачеві лист-претензію від 18.10.2013 № 29, згідно із яким позивач просив відповідача погасити наявну заборгованість у строк до 31.10.2013. Проте, всупереч вимог, встановлених ст. 530 ЦК України, вказана вимога позивача залишена відповідачем без відповіді та задоволення.

Суд відзначає, жодного підтвердження щодо факту оплати відповідачем товару від сторін спору до суду не надходило.

Таким чином сума заборгованості відповідача перед позивачем, станом на момент вирішення даного спору по суті, складає 9.482,14 грн.

Крім того, враховуючи, що у правовідносинах сторін даного спору має місце допущене з боку відповідача порушення грошового зобов'язання, позивачем заявлено позовну вимогу про застосування до відповідача відповідальності, на підставі ст. 625 ЦК України, шляхом стягнення 3 відсотків річних в сумі 162,10 грн.

Отже, виходячи з викладених вище обставин та наявних у матеріалах даної справи доказів, суд дійшов висновку, що позов підлягає задоволенню повністю з урахуванням такого.

Положеннями частин 1, 2 ст. 692 Цивільного кодексу України унормовано, що покупець зобов'язаний оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього, якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлений інший строк оплати товару. Покупець зобов'язаний сплатити продавцеві повну ціну переданого товару.

Положенням ч. 3 ст. 692 Цивільного кодексу України визначено, що у разі прострочення оплати товару продавець має право вимагати, у тому числі, оплати товару.

Обов'язок доказування відповідно до пункту 4 частини третьої статті 129 Конституції України та статті 33 Господарського процесуального кодексу України розподіляється між сторонами виходячи з того, хто посилається на певні юридичні факти, які обґрунтовують його вимоги та заперечення. У відповідності до статті 34 Господарського процесуального кодексу України господарський суд приймає тільки ті докази, які мають значення для справи.

Отже, підсумовуючи сукупність наведених вище фактів, суд дійшов висновку, що позовна вимога про стягнення з відповідача основного боргу в сумі 9.482,14 грн за отриманий останнім, але не оплачений на користь позивача товар, підлягає задоволенню повністю, з тих підстав, що факт наявності заборгованості у відповідача перед позивачем належним чином останнім доведено, документально підтверджено, і в той же час відповідачем жодними доказами не спростовано.

З огляду на те, що відповідач своїми діями порушив зобов'язання за Договором (ст. 610 Цивільного кодексу України), то він вважається таким, що прострочив виконання (ст. 612 Цивільного кодексу України), тому є підстави для застосування відповідальності, встановленої договором та законом.

У відповідності до ч. 2 ст. 625 Цивільного кодексу України встановлено, що боржник, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом.

Отже, оскільки відповідач порушив своє грошове зобов'язання за Договорами, заявлена позивачем вимога про стягнення з відповідача 3 % річних в сумі 162,10 грн є правомірною та такими, що підлягає задоволенню в повному обсязі, за розрахунками позивача, які, у свою чергу, перевірені і визнані судом вірними.

Враховуючи, що позовні вимоги підлягають задоволенню у повному обсязі, згідно ст. 49 Господарського процесуального кодексу України, витрати по сплаті судового збору покладаються на відповідача.

Відносно вимоги позивача про покладення на відповідача господарської витрати, пов'язаної з оплатою послуг адвоката, суд зазначає таке.

Статтею 44 Господарського процесуального кодексу України визначено, що судові витрати складаються з судового збору, сум, що підлягають сплаті за проведення судової експертизи, призначеної господарським судом, витрат, пов'язаних з оглядом та дослідженням речових доказів у місці їх знаходження, оплати послуг перекладача,

адвоката та інших витрат, пов'язаних з розглядом справи.

У відповідності до статті 48 Господарського процесуального кодексу України, витрати, що підлягають сплаті за послуги адвоката, визначаються у порядку, встановленому Законом України "Про адвокатуру".

Приписом п. 1 ч. 1 ст. 26 Закону України "Про адвокатуру та адвокатську діяльність" унормовано, що адвокатська діяльність здійснюється на підставі договору про надання правової допомоги.

Частинами 1, 2 ст. 30 Закону України "Про адвокатуру та адвокатську діяльність" передбачено, що гонорар є формою винагороди адвоката за здійснення захисту, представництва та надання інших видів правової допомоги клієнту. Порядок обчислення гонорару (фіксований розмір, погодинна оплата), підстави для зміни розміру гонорару, порядок його сплати, умови повернення тощо визначаються в договорі про надання правової допомоги.

Пунктом 1 ст. 30 Закону України "Про адвокатуру та адвокатську діяльність" встановлено, гонорар є формою винагороди адвоката за здійснення захисту, представництва та надання інших видів правової допомоги клієнту.

Так, між позивачем та адвокатом Синицьким В.А. (далі - Адвокат) укладено договір від 25.11.2013 № 3/11 про надання юридичних послуг. У відповідності до предмету вказаного договору позивач доручив, а Адвокат прийняв на себе зобов'язання з надання юридичних послуг, з питань, пов'язаних з консультацією та складання позовної заяви до відповідача.

Згідно умов договору від 25.11.2013 № 3/11 та підписаного його сторонами акту виконаних робіт від 25.11.2013 загальна вартість робіт виконаних Адвокатом складає 1.260,00 грн, які позивач оплатив на користь Адвоката в повному обсязі, що підтверджується видатковим касовим ордером від 27.01.2014 (засвідчена копія зазначеного видаткового касового ордеру наявна у справі).

Отже, суд, розглянувши зазначену вище вимогу позивача та наявні у матеріалах справи докази, дійшов висновку про достатність підстав для її задоволення, оскільки Адвокатом взяті на себе зобов'язання за договором від 25.11.2013 № 3/11 виконані, а позивачем оплачені, відтак, витрати позивача, пов'язані з оплатою адвокатських послуг, покладаються на відповідача в сумі 1.260,00 грн.

Керуючись ст.ст. 33, 49, 82-85, Господарського процесуального кодексу України, Господарський суд міста Києва, -

В И Р І Ш И В:

1. Позов задовольнити повністю.

2. Стягнути з товариства з обмеженою відповідальністю "СОВАНТРАНС" (02183, м. Київ, Дніпровський район, проспект Генерала Ватутіна, буд. 26; ідентифікаційний код 37395947, з будь-якого рахунку, виявленого державним виконавцем під час виконання рішення суду) на користь приватного підприємства "ДЖЕПАРТС" (07400, Київська обл., м. Бровари, бульвар Незалежності, буд. 15-А, квартира 116; ідентифікаційний код 36706261, на будь-який його рахунок, виявлений державним виконавцем під час виконання рішення суду) основну заборгованість в сумі 9.482,14 (дев'ять тисяч чотириста вісімдесят дві) грн 14 коп.; три відсотки річних 162,10 (сто шістдесят дві) грн 10 коп.; витрати по сплаті адвокатських послуг в сумі 1.260,00 (одна тисяча двісті шістдесят) грн 00 коп.; витрати по сплаті судового збору в сумі 1.720,50 (одна тисяча сімсот двадцять) грн. 50 коп.

3. Після набрання рішенням законної сили видати наказ.

Рішення господарського суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після розгляду справи апеляційним господарським судом.

Повне рішення складено 19 березня 2014 року.

Суддя С.В. Балац